

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/289/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113201028
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2113201028.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcov: 1/ R. V., nar. XX.XX.XXXX, X. XXX, 2/ U. V., nar. XX.XX.XXXX, Česká republika, Z., Y. XXXX, 3/ L. X., nar. XX.XX.XXXX, X., X. XXX, 4/ K. B., nar. XX.XX.XXXX, Z., F. X, zastúpení advokátom: Mgr. Ľudovít Paulovič, Lučenec, M. Rázusa 19, proti žalovanému: P. X., nar. XX.XX.XXXX, Z., N. XXXX/X, zastúpený advokátkou: JUDr. Radka Paulínyová, Trhová 4, Trnava, o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 13C 9/2013-50 zo dňa 08. apríla 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali od žalovaného žalobcovia 1/ až 3/ zaplataenia náhrady nemajetkovej ujmy po 10.000,- eur a žalobkyňa 4/ vo výške 12.000,- eur, zamietol. Zároveň žalobcom uložil povinnosť zaplatiť trovy konania žalovaného JUDr. Radke Paulínyovej vo výške 465,07 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd po citácií § 11, 13 ods. 1 a 2 a 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka vecne odôvodnil tým, že žalobcom nevzniká právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože ide o osobnostné právo týkajúce sa priamo poškodenej I. V. a žalobcom neprináleží náhrada nemajetkovej ujmy, pretože protiprávnym konaním žalovaného nedošlo k deštrukcii medziľudských väzieb tvoriacich základ a rámec súkromného života žalobcov vo vzťahu k poškodenej, žalobcovia nepreukázali zníženie dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobcovia 1/ - 4/ a domáhali sa, aby odvolací súd rozsudok zmenil a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 10.000,- eur, žalobcovi 2/ sumu 10.000,- eur, žalobkyni 3/ sumu 10.000,- eur a žalobkyni 4/ sumu 12.000,- eur všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a zároveň zmenil aj rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania a zaviazal žalovaného zaplatiť trovy konania žalobcom vrátane trov odvolacieho konania. Ako odvolacie dôvody uviedol § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p. So závermi prvostupňového súdu odvolatelia nesúhlasia, nakoľko úmrtím matky došlo k závažnému zásahu do práva na ochranu súkromia podľa § 11 Občianskeho zákonníka, do emocionálnej sféry pozostalých, pričom ujma, ktorá im bola týmto zásahom spôsobená je nenapraviteľná, neodstrániteľná a trvalá a bude ich sprevádzať po zvyšok života. Žalobcovia boli ochudobnení o možnosť rozvíjania ďalších rodinných vzťahov s najbližšou osobou. Strata blízkej osoby v dôsledku protiprávneho konania žalovaného bola pre nich neočakávaná a šokujúcim a náhlým úmrtím matky žalobcov nepochybne došlo k vážnemu zásahu do práv na ochranu osobnosti pozostalých spočívajúceho v obmedzení súkromného a rodinného života, že žiadna z morálnych foriem zadostučinenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemôže byť na mieste. Nakoľko v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú vymenované zásahy do osobnosti zakladajúce právo na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch len demonštratívne, a teda môže ním byť aj iný ako tam uvedený zásah, odvolatelia majú za to, že konanie vodiča, ktorý zapríčinil smrteľnú dopravnú

nehodu na následky ktorej zomrela matka pozostalých žalobcov bezpochyby je takým zásahom na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobcovia zopakovali, že si neuplatňujú žalobou právo na ochranu osobnosti alebo jej I. V., ale žalobným návrhom sa domáhajú a tvrdia, že došlo k zásahu do ich práv na ochranu osobnosti a to konkrétne do súkromia žalobcov, ktorí navždy stratili možnosť rozvíjať citové vzťahy s najbližšou osobou. Svedeckými výpoveďami bolo jednoznačne preukázané, že náhla strata blízkej osoby všetkých žalobcov vážne zasiahla a zmenila ich doterajší život. Zároveň bolo preukázané, že sa so smrťou matky žalobcovia nevedia zmieriť, náhla smrť všetkých šokovala a po tejto tragédii prežívajú citovú ujmu a smútok a teda možno ustáliť, že došlo k závažnému zásahu do ich súkromia. Žalobcovia sú názoru, že predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je konštatovanie súdu, že došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcov, konkrétne do práva na súkromie a rodinný život. Závažnosť ujmy sa posudzuje najmä z hľadiska odčiniteľnosti takéhoto zásahu, ak takýmto činom dôjde k neodčiniteľnej ujme a k deštrukcii rodinných a vôbec interpersonálnych vzťahov na škále závažnosti od 1 do 10, kde 10 je maximum a daný prípad si zaslúži najvyššiu škálu závažnosti. Náhrada nemateriálnej ujmy v peniazoch nie je náhrada za život, ale slúži len na zmiernenie následkov vzniknutej ujmy. Žiadna suma priznaná súdom nie je dostatočná vzhľadom na spôsobenú ujmu ani to, aby nahradila život človeka. Za primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy považujú žalobcovia 1/ až 3/ sumu 10.000,- eur pre každého a pre žalobkyňu 4/ sumu 12.000,- eur a to z dôvodov, že mala zo všetkých súrodencov s matkou najbližší vzťah a žili spolu v spoločnej domácnosti. V súvislosti s uplatnenou výškou náhrady nemajetkovej ujmy poukazujú jednak na závažnosť vzniknutej ujmy, ktorá je nenapraviteľná a jednak na samotné okolnosti prípadu a to najmä na hrubé porušenie viacerých dôležitých povinností žalovaným, ktoré viedli k tragickej dopravnej nehode a zapríčinili stratu najbližšej osoby pre pozostalých žalobcov. Pokiaľ súd v odôvodnení uviedol, že žalobcovia nepreukázali jednu zo základných podmienok priznania materiálnej satisfakcie za nemajetkovú ujmu, za ktorú považujú zníženie dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, takýto záver je v rozpore s § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako aj so súdnou praxou. V § 13 ods. 2 sú vymenované zásahy do osobnosti zakladajúce právo na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch len demonštratívne a teda môže ním byť aj iný ako tam uvedený zásah. Konanie žalovaného vodiča, ktorým zapríčinil smrteľnú dopravnú nehodu na následky ktorej zomrela matka pozostalých žalobcov, bezpochyby je tiež takýmto zásahom do práva na ochranu osobnosti pozostalých žalobcov odôvodňujúcim priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcov sa písomne vyjadril a žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil a priznal náhradu trov odvolacieho konania žalovanému. Poukázal na to, že žalobcovia neboli na poškodenú odkázaní výživou, výchovou ani inou starostlivosťou, žalobcovia sú plnoletí, majú svoje rodiny a teda ich základné rodinné väzby sú na ich deťoch a partneroch, aj keď im poškodená určite chýba. Žalobkyňa 1/ nebýva v Z. od roku 1981, žalovaný 2/ žije v Českej republike od roku 1979 a žalobkyňa 3/ odišla z bydliska v Z. v roku 1984. Žalobkyňa 4/ bývala s poškodenou, nebola však od nej závislá výživou ani inou starostlivosťou a v súčasnosti má partnera, ktorý jej finančne vypomáha ako žalobkyňa 4/ uviedla pred súdom prvého stupňa. Žalovaní nepreukázali, že by v dôsledku úmrtia poškodenej došlo k deštrukcii rodinných vzťahov, neustále sú v kontakte a držia spolu tak ako za života ich matky. Poukázali na to, že žalobcovia ihneď po smrti matky boli schopní zmobilizovať svoje sily na to, aby od žalovaného žiadali náhradu škody a to nad mieru vyplatenú poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa a.s., čo je dôkazom aj o tom, že ich zdravotný stav nebol až taký alarmujúci ako uvádzajú vo svojich výpoveďach, žalovaní boli schopní okamžite sa zaradiť do bežného života. Poškodenú navštevovali žalobcovia len sporadicky, neboli s ňou okrem žalovanej 4/ v každodennom osobnom styku alebo telefonickom kontakte. Pokiaľ by mali s poškodenou naozaj blízke vzťahy, nemohli by tvrdiť, že sa s matkou stretávali na adrese F. X. až do 18.06.2012, keďže na tejto adrese poškodená bývala len do júna 2010. Žalobcami teda nebolo preukázané mimoriadne zvýšenie nepriaznivých následkov smrti poškodenej. Je pravdou, že poškodená sa starala o domácnosť, v ktorej žila so žalobkyňou 4/ a mala taktiež väzby na všetkých navrhovateľov, jej strata je však zmiernená s tým, že všetci žalobcovia majú svoje rodiny a partnerov, sú dospelí. Žalobcami nebolo preukázané, že smrť mala výrazne nepriaznivé následky na zdravotný stav, neboli liečení u psychiatra ani psychológa a nič sa nezmenilo na ich spoločenskom a pracovnom postavení. Súd zároveň zobral do úvahy vek i postavenie žalobcov, ktorí sú samostatne zárobkovo činní a schopní sa o seba aj napriek smrti matky postarať. Žalovaný preto nepovažuje za preukázané, že došlo k takému intenzívnemu zásahu do osobnostných práv, práva na súkromie a rodinný život, právo na ochranu osobnosti žalobcov, pri ktorom by nepostačovala náhrada a škody v peniazoch, ktorá už bola žalobcom uhradená poisťovňou. Žalobcovia nespĺňajú podmienky § 13 a nasl. Občianskeho

zákonníka, nepreukázali dôvod pre ktorý požadujú nemajetkovú ujmu v takej výške ako uviedli v návrhu, nepreukázali silné narušenie sociálnych, morálnych a citových vzťahov vytvorených v rámci ich rodinného života po smrti poškodenej. Prvostupňový súd preto aplikoval na zistený skutkový stav správny právny predpis a tiež ho i správne interpretoval.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenými osobami - účastníkmi konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je vecne správne a preto je nevyhnutné ho zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Prvostupňový súd svoje zamietajúce rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcom nevzniká právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože ide o osobnostné právo týkajúce sa priamo poškodených I. V. a žalobcom neprináleží náhrada nemajetkovej ujmy, pretože protiprávnym konaním žalovaného nedošlo k deštrukcii medziľudských väzieb tvoriacich základ a rámec súkromného života žalobcov vo vzťahu k poškodenej, žalobcovia nepreukázali zníženie dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti.

V zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti samotného výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t.j. musí byť preskúmateľné.

Spravodlivým prejednaním veci je súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa nálezu Ústavného súdu I.ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny je potom aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vyjadruje to aj znenie vyššie citovaného ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia prvostupňového súdu s vyššie uvedenými kritériami odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd sa nimi dôsledne neriadil. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd nepriznanie žalobou uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcami odôvodnil po citácii ust. § 11, § 13 a § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka len tým, že žalobcom neprináleží náhrada nemajetkovej ujmy. Takéto odôvodnenie je podľa vyššie uvedeného v rozpore s cit. ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a postupom prvostupňového súdu v tomto smere došlo k odňatiu možnosti účastníkom konať pred súdom.

K predmetu konania odvolací súd považuje za potrebné dodať, že podľa § 11 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Súčasťou súkromného života je nepochybne tiež rodinný život zahrňujúci vzťahy medzi blízkymi príbuznými a rešpektovanie súkromného, teda i rodinného života musí zahrňovať do určitej miery právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, aby tak bolo možné okrem iného tiež rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť. Ust. § 13 Občianskeho zákonníka fyzickej osobe dotknutej v osobnostnej sfére dáva mimo iného právo požadovať z tohto dôvodu zodpovedajúce zadosťučinenie a to morálne prípadne i majetkové a to v primeranom rozsahu s prihliadnutím na závažnosť ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Určenie výšky zadosťučinenia v peniazoch sa preto v zmysle § 136 O.s.p. stáva predmetom voľného uváženia súdu. Súd pritom musí vychádzať z úplne zisteného skutkového stavu a opierať sa o konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného rodinného života, môže porušením práva na život jedným z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie resp. práva na rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkov vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno naplňovať jeho citové potreby t.j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová ujma. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločenstva (vzťahu) s blízkou osobou (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17.02.2011 spis. zn. 5Cdo 265/2009).

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 - 3 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že predpokladmi vzniku zodpovednostného vzťahu je preukázanie porušenia právnej povinnosti, pričom je irelevantné, či došlo k porušeniu povinnosti uloženej zákonom, zmluvou alebo inou právnou skutočnosťou, ďalej vznik škody a kauzálny nexus a teda preukázanie príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. Pri zodpovednosti nie je potrebný subjektívny predpoklad spočívajúci v zavinení. Pre uplatnenie práva na ochranu osobnosti je aktívne legitimovanou osobou, voči ktorej takýto neoprávnený zásah smeroval. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti za ktorých k porušeniu práva došlo. V tomto prípade je dôkazné bremeno na žalobcovi teda na tom kto sa domáha náhrady nemateriálnej ujmy v peniazoch. V prípadoch keď blízka osoba zahynula tragicky vinou či nedbanlivostných konaní žalovaného, môže byť pre žalobcu nesmierne ťažké preukazovať, čo pre neho usmrtená osoba znamenala. Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je konštatovanie súdu, že došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu konkrétne do práva na súkromie a rodinný život a ďalej nevyhnutné prihliadnúť nielen na závažnosť takejto ujmy, ale aj na všetky okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Je tiež potrebné dôkladne poznať väzby žalobcu k osobe, ktorá následkom takéhoto protiprávneho konania zahynula. Závažnosť ujmy sa posudzuje najmä z hľadiska odčiniteľnosti takéhoto zásahu. Súdny konštatovali, že náhrada nemateriálnej ujmy v peniazoch nie je náhradou za život, ale slúži len na zmiernenie následkov vzniknutej ujmy, pričom pri stanovení jej výšky je smerodajných niekoľko faktorov a to či bol žalovaný pôvodcom takéhoto zásahu, či k zásahu do práv došlo úmyselne alebo z nedbanlivosti tak ako aj to, ako bol žalobca uspokojený v trestnom konaní. Je nepochybné, že žiadna suma priznaná súdom nie je dostatočná vzhľadom na spôsobenú ujmu ani na to, aby nahradila život človeka. Tento inštitút si kladie za cieľ túto ujmu zmierniť a to najmä v prípadoch kedy navrátenie do pôvodného stavu neprichádza do úvahy. Súd určuje výšku náhrady podľa svojej úvahy, avšak i tá podlieha hodnoteniu. Základom úvahy je zistenie takej skutočnosti, ktoré súdu umožnia založiť úvahu na určitom kvantitatívnom posúdení základných súvislostí posudzovaného prípadu.

Odvolací súd je toho názoru, že pokiaľ v danom prípade z objektívneho pohľadu je strata jedného z členov tohto spoločenstva celkom neodčiniteľnou ujmov, ktorá dopadá na zostávajúcich členov rodiny, došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobcov chráneného § 11 Občianskeho zákonníka, ktorého súčasťou je i rodinný život (porovnaj rozsudok NS ČR zo dňa 28.2.2005 sp.zn. 30Cdo 1678/2004). Zároveň bolo nevyhnutné prihliadnuť nielen na závažnosť takejto ujmy, ale aj na všetky okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, k vyhodnoteniu uvedených predpokladov však zo strany prvostupňového súdu nedošlo.

S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie keďže účastníkom konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.) odvolací súd rozsudok zrušil a podľa ods. 2 cit. ust. vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní, riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je viazaný (§ 226 O.s.p.), bude doplniť dokazovanie podľa vyššie uvedeného v potrebnom rozsahu a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť.

Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.